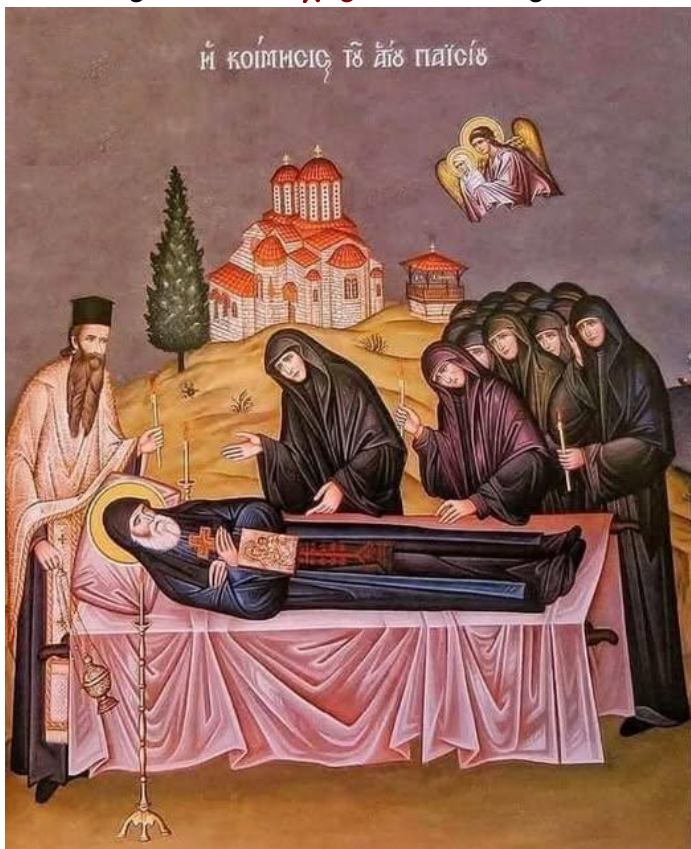

ΠΕΝΤΑΤΕΥΛΑΗ

Περιοδική Έκδοση Εκκλησίας Περιστερώνας
Έτος Κ' Τεύχος 223 Ιούλιος 2025

"Η κοίμηση Του Ἀγίου Παΐσιου στις 12 Ιουλίου Το 1994.
Την προσέλαση Του και Την ευλογία Του να έχουμε όλοι μας."

Ιούλιος 2025

Ἡ μαρτυρικὴ ὁσιακὴ κοίμηση καὶ ὁ ἐνταφιασμός τοῦ Ἀγίου Παΐσιου τοῦ Ἀιορείτου στίς 12 Ἰουλίου 1994

«Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ...»

Στίς 11 Ἰουλίου, μνήμη τῆς Ἀγίας Εὐφημίας, ὁ Ὁσιος κοινώθηκε γιὰ τελευταία φορά. Μὲ πολὺ κόπο γονάτισε ἐπάνω στὸ κρεβάτι, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖλη εἶπε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Ἐπειτα οἱ ἀδελφές τοῦ ἔφεραν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Εὐφημίας καὶ τὸν δίσκο μὲ τὸ κόλλυβό της. «Ἄκροις δακτύλοις» πῆρε δύο κόκκους ὡς εὐλογία καὶ ἀσπάσθηκε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας.

Βλέποντας ὅτι δὲν ἦταν στολισμένη, παρατήρησε: «Οὔτε ἓνα λουλούδι δὲν τῆς βάλατε;». Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθε στὸ Ἡσυχαστήριο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου Δαμιανός, καὶ ὁ Γέροντας ζήτησε νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν εὐχὴ «εἰς ψυχorro-γούντα». Ἀκόμη, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν μνημονεύῃ. «Νὰ μὲ μνημονεύης, τοῦ εἶπε, γιατί πολλοὶ ἄλλοι θά... μὲ ἐγκαταλείψουν, θὰ νομίζουν ὅτι δῆθεν δὲν ἔχω ἀνάγκη».

Ἡ τελευταία ἐκείνη νύχτα ἦταν μαρτυρικὴ. Ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ παυσίπονα δὲν τὸν ἐπίαναν. «Πονάω, πονάω πολὺ», ἔλεγε σιγανὰ καὶ κοίταζε συνέχεια τὴν εἰκόνα τῆς Πανα-

γίας. Τὸ δεξιὸ του χέρι σχημάτιζε κάπου-κάπου τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ ἐκινεῖτο σὰν νὰ τραβοῦσε κομποσχοίνι. Πότε-πότε ἄνοιγε τὰ χέρια του σὲ προσευχή. Κάποια στιγμή εἶπε: «Μαρτύριο». Ἡ Γερόντισσα, πού βρισκόταν δίπλα του, δὲν ἄκουσε καὶ τὸν ρώτησε τί εἶπε. Τὸ ἐπανεῖλαβε τρεῖς φορές: «Μαρτύριο, μαρτύριο, μαρτύριο». Κάθιδρος, ἀσθμαίνων καὶ δακρυρροῶν ἔτρεχε τὸ τελευταῖο στάδιο, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ τέρμα καὶ νὰ λάβῃ «τὸν τῆς νίκης στέφανον». Ὁ «ἀγγελικῶς

ΠΕΝΤΑΤΕΥΧΑΛΗ

ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευσάμενος» ἔσπευδε διὰ μαρτυρίου νὰ πετάξῃ πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα.

Στὶς ἐννιάμισι ἢ ὥρα τὸ πρωὶ ὅλες οἱ Ἀδελφές πέρασαν νὰ πάρουν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν εὐχή του. Ἦταν προσηλωμένος στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ δὲν μιλοῦσε. Ὁ πόνος ἦταν ζωγραφισμένος στὸ πρόσωπό του, ἀνέπνεε μὲ πολλὴ δυσκολία, ἐνῶ ἡ πίεσή του σιγὰ-σιγὰ ἔπεφτε. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἔφθανε τὸ τέλος· ὁ ἀναστημένος πνευματικὰ Πατὴρ Παῖσιος βρισκόταν στὸ κατώφλι πρὸς τὴν μακαριότητα. Σὲ μία στιγμή, ὁ Ὁσῖος πῆρε τρεῖς σύντομες εἰσπνοὲς καὶ ἔσβησε, ὅπως σβήνει τὸ καντηλάκι, ὅταν τελειώνει τὸ λάδι του. Ἐγειρε ἡσυχὰ τὸ κεφάλι του στὸ πλάι, ἐνῶ ἡ ἀγιασμένη του ψυχὴ εἶχε πετάξῃ στὴν ἀληθινὴ πατρίδα του, τὸν Οὐρανό. Ἦταν ἑνδεκα ἡ ὥρα τὸ πρωὶ τῆς 12ης Ἰουλίου 1994. Οἱ ἀδελφές του φόρεσαν τὸ Σχήμα, τὸ ράσο καὶ τὸ κουκούλι· κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν τακτοποιημένος ἀπὸ μόνος του. Τὸν ἔβαλαν σὲ ἓνα ἀπλὸ νεκροκρέββατο καὶ τὸν μετέφεραν στὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἀρχαγγέλων. Γύρω του ἐναπέθεσαν λίγα μόνο λουλούδια· βασιλικοὺς καὶ τριαντάφυλλα. Τὰ χέρια του, σὰν νὰ ἦταν ζωντανά, κρατοῦσαν μὲ εὐλάβεια τὸν Σταυρό. Ἡ μορφὴ του ἦταν εἰρηνικὴ, φωτεινὴ, ὀσιακὴ· εἶχε ἱλαρότητα, σκορποῦσε Χάρη.

Τὸ ἀπόγευμα τὸ Ἡσυχαστήριον ἀνοίξε γιὰ τοὺς προσκυνητές, ἀλλὰ οἱ Ἀδελφές δὲν ἀνακοίνωσαν τὴν κοίμηση τοῦ Γέροντα σὲ κανέναν· αὐτὴν τὴν ἐντολὴ εἶχε δώσει ὁ ἴδιος. Ἡ Γερόντισσα κάλεσε τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἡσυχαστηρίου, τὸν π. Νικόλαο, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμία τοῦ Πατρὸς Παΐσιου ἦταν νὰ τελέσῃ μόνον ἐκεῖνος τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθία. Τὸ δέχθηκε μὲ φόβον καὶ χαρὰ· φόβον, διότι αἰσθανόταν ἀνάξιος νὰ κηδεύσῃ ἓνα ἅγιον, χαρὰ γιὰ τὴν μεγάλη εὐλογία ποὺ τοῦ χάριζε ὁ Θεός.

Στὶς ἑνδεκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ, ἄρχισε ἡ Ἀγρυπνία στὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἀρχαγγέλων. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία ἐψάλη ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία. Οἱ ἀδελφές ἔψαλλαν τὰ νεκρώσιμα τροπάρια νιώθοντας τὸν Γέροντα νὰ εἶναι ἀκόμη ζωντανὸς δίπλα τους. Πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα εἶχε πεῖ ἀστετυόμενος: «Ἐγὼ θὰ ψάλω τὴν Νεκρώσιμην Ἀκολουθία!». Ἐψαλλε, πράγματι «ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων». Ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε: «Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Ὁλος ὁ πόνος τῆς προηγούμενης νύχτας εἶχε δώσει τὴ θέση του στὴν ἀναστάσιμην χαρὰ. Στὸ μικρὸ Παρεκκλήσι, μὲ τὸ λιγοστὸ φῶς, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν

ΠΕΝΤΑΤΕΡΟΥΛΛΗ

Σταυροαναστάσιμη. Ήταν στιγμές αποχωρισμοῦ, ἀλλὰ ἡ θλίψη μεταβαλλόταν σὲ χαρὰ λόγω τῆς βεβαιότητος ὅτι ὁ Ὁσῖος τώρα πιά θὰ βρισκόταν δίπλα στὸν καθένα πού θὰ ζητοῦσε τὶς πρεσβεῖες του.

Ἡ ἐκφορὰ τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος ἔγινε μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Τὸ μόνο φῶς ἐρχόταν ἀπὸ ἓναν φανὸ πού προπορευόταν τῆς νεκρικῆς πομπῆς καὶ ἀπὸ δύο ταπεινὰ φαναράκια πού συνόδευαν τὸν Γέροντα.

Ἔτσι θέλησε νὰ κηδευθῇ. Σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ ἤθελε νὰ κρύβεται· πλοῦτος του ἦταν ἡ προσωπικὴ του ἀφάνεια. Αὐτὸ εἶχε φροντίσει νὰ γίνῃ καὶ στὴν κοίμησὶ του μὲ τὸ νὰ μὴν ἀνακοινωθῇ, πρὶν περάσουν τρεῖς ἡμέρες.

Ἡ σεβάσμια ἀπλότητα τῆς μυστικῆς ἐκφορᾶς ἔκανε περισσότερο αἰσθητὴ τὴν λαμπρὴ καὶ ἑνδοξη καὶ πολυάριθμη παρουσία τῆς Ἁνω Ἐκκλησίας. Ὁ Γέροντας προχωροῦσε μέσα στὸ σκοτάδι ἀκίνητος καὶ συγχρόνως πορευόμενος τὴν μακαρία ὁδὸ καὶ λαμπρῶς προὔπαντούμενος ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν Δικαίων....

Ἡ πομπὴ ὁδηγήθηκε στὸν τόπο ὅπου εἶχε ἐτοιμασθῇ ὁ τάφος του, πίσω ἀπὸ τὸ Ἱερό τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου, ὁ ὁποῖος, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ δικός του Ναός. Μὲ ἓνα κεράκι διαβάσθηκαν ὅσα προβλέπονται κατὰ τὸν ἐνταφιασμό, ἔγινε τὸ καθορισμένο κομποσχοίνι, καὶ ὁ ἱερέας εἶπε: «Χριστὸς Ἀνέστη!».

Τώρα πιά ὁ Ἅγιος Παῖσιος δὲν πονάει καὶ δὲν ὑποφέρει. Δὲν καταδαπανᾶται, γιὰ νὰ βοηθᾷ καὶ νὰ ἀναπαύῃ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη. Ἡ φιλότιμη καὶ ἀρχοντικὴ καρδιά του δὲν μοιράζεται στὰ δύο, ἀνάμεσα στὸν πόθο γιὰ τὴν ἔρημο καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ μένῃ κοντὰ στοὺς πονεμένους ἀνθρώπους. Τώρα πιά «πετάει ἄνετα σὰν Ἄγγελος ἀπὸ τὴν μία ἄκρη τοῦ κόσμου στὴν ἄλλη», ὅπως ἔγγραψε καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν Ἅγιο Ἀρσένιο, καὶ εὐκόλα βρίσκεται παντοῦ, κοντὰ σὲ κάθε ἄνθρωπο πού τὸν ἐπικαλεῖται μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια.

Ὅσο ζοῦσε πάνω στὴ γῇ ὁ Ἅγιος ἦταν ταπεινὸς καὶ συγχρόνως μεγάλος, πάμπτωχος καὶ ὅμως πάμπλουτος, ἀπλὸς καὶ ὀλιγογράμματος ἀλλὰ σοφὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου. Σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ὡς μικρὸς «κοσμοκαλόγερος» στὴν Κόνιτσα, ὡς στρατιώτης ἔπειτα μέσα στὴν δίνη τοῦ πολέμου, ὡς ἀγωνιστὴς νέος μοναχὸς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ στὴν Μονὴ Φιλοθέου, ὡς ἀκούραστος «Καλόγερος» στὴν Ἱερὰ Μονὴ Στομίου, ὡς ἐξαῦλωμένος ἀσκητὴς στὴν ἔρημο τοῦ Σινᾶ, ὡς θεοφώτιστος Γέροντας πού δέχθηκε χιλιάδες ψυχὲς στὸ Κελλί

ΠΕΝΤΑΤΕΡΟΥΛΛΗ

τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ στὴν Παναγούδα, καιγόταν πάντοτε ἀπὸ τὴν ἴδια φλόγα· νὰ δίνεται ὀλοκληρωτικὰ στὸν Θεὸ μὲ φιλότιμη ἄσκηση καὶ νὰ θυσιάζεται γιὰ τοὺς συναθρώπους του μὲ ἀρχοντικὴ ἀγάπη.

Ἐξησε, πράγματι, σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ λέει: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν». Ἐλαμψε στὸν κόσμον μὲ «τὰ καλὰ του ἔργα», δόξασε τὸν Θεὸ μὲ τὴν ἀγία του ζωὴ, καὶ ὁ Θεὸς τὸν δόξασε ἐπιτελώνοντας δι' αὐτοῦ μέγιστα θαύματα.

«Οἱ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων συγγραφάμενοι τὰς πράξεις αὐτῶν ἐδήλωσαν τὰς σωματικᾶς, τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ὑπομονήν· τὴν δὲ πνευματικὴν αὐτῶν ἐργασίαν μικρὸν τε καὶ ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ τῶν τοιούτων ἐδήλωσαν». Ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ ἐργασία τοῦ Ἁγίου Παΐσιου πολὺ λίγο ἔγινε φανερή. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πόσο βαθιὰ εἶχε προχωρήσει ὁ Ὁσιος τὸ σκάψιμο στὸ πνευματικὸ μεταλλεῖο καὶ σὲ ποιά πνευματικὰ ὑψώματα εἶχε φθάσει.

Ἄν ὅμως θὰ ἔπρεπε κάποιος νὰ πῇ μὲ μία λέξη τί ἔκανε τὸν Ἅγιο Παῖσιο νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ ἦταν, θὰ ἐπαναλάμβανε τὰ λόγια του: «Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη...».

«Ἀγάπη, προφητείας χορηγός· ἀγάπη, θαυμάτων παρεκτικὴ· ἀγάπη, ἐλλάμψεως ἄβυσσος... Ἀγάπη τελευταία βαθμὶς εἰς τὰς θείας ἀναβάσεις τῶν ἀρετῶν. Ἀγάπη γάρ ἐστὶν ὁ Θεός, ὃ πρέπει δόξα, ὕμνος, τιμὴ καὶ προσκύνῃσις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον: «Ὁ Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης», ἔκδοση Ἱ.Ήσυχ. «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Θεσσαλονίκη 2015

ΠΕΝΤΑΤΕΡΟΥΛΛΗ
ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΙΟΥΛΙΟ
ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΞΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ

2 Ιουλίου Παρακλητικός Κανόνας στον Άγιο Ευμένιο τον νέο και ΑΓΙΑΣΜΟΣ για την αρχή του μήνα
(Εκκλησία Αγ. Νικηφόρου και Αγίου Ευμενίου) - Ώρα 6:30 μ.μ)

5 Ιουλίου Αθανασίου οσίου του εν Άθω (*Μεγάλος Ναός*)
Εννιάμηνο μνημόσυνο Κωσταντίνου Χατζήμιχαλ

6 Ιουλίου ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Αγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακής

9 Ιουλίου Παρακλητικός Κανόνας στον Άγιο Νικηφόρο τον Λεπρό
(Εκκλησία Αγ. Νικηφόρου και Αγίου Ευμενίου - Ώρα 6:30 μ.μ)

11 Ιουλίου Αγίου Σωφρονίου του Αγιορείτου εν Έσσεξ, Εύφημίας
μεγαλομάρτυρος και της Αγίας Όλγας (**Εκκλησία Αγίου Αντωνίου**)

12 Ιουλίου Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου
(*Μεγάλος Ναός*)

13 Ιουλίου ΚΥΡΙΑΚΗ Τῶν ἁγίων πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ΄
Οἰκουμενικῆς Συνόδου και Ἀγίων Ἡλιοφώτων
(Μνημόσυνο Πεσόντων των Κοινοτήτων Φιλιάς και Μάσσαρη)

17 Ιουλίου Αγίας Μαρίνας Μεγαλομάρτυρος
(**Εκκλησία Αγ. Νικηφόρου και Αγίου Ευμενίου**)

20 Ιουλίου ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ Προφήτου Ηλιού του
Θεσβίτου (Μνημόσυνο Πεσόντων Κοινότητας Περιστερώνας)

ΠΕΝΤΑΤΕΡΥΛΛΗ

22 Ιουλίου Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής και Αγίας Μαρκέλλας
(Εκκλησία Αγίου Αντωνίου)

24 Ιουλίου Αγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνας
(Εκκλησία Αγ. Νικηφόρου και Αγίου Ευμενίου)

25- 26 Ιουλίου Αγίας Παρασκευής και Αγίου ιερομάρτυρος Ερμού-
λάου (ΑΓΡΥΠΝΙΑ – ΩΡΑ 8:00 μ.μ. Εκκλησία Αγίας Βαρβάρας)

27 Ιουλίου **ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ**
Αγίου Παντελεήμονος Μεγαλομάρτυρος τοῦ ἱαματικοῦ

28 Ιουλίου Αγίου Αποστόλου Τίμωνα του εν Βάση και
Αγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου (Μεγάλος Ναός)

30 Ιουλίου Παρακλητικός Κανόνας στον Άγιο Νικηφόρο τον Λεπρό
(Εκκλησία Αγ. Νικηφόρου και Αγίου Ευμενίου - Ωρα 6:30 μ.μ)

Ωρα ενάρξεως Εσπερινού 6 :30 μ. μ

Ωρα ενάρξεως Όρθρου 6 :30 π. μ

Το ιερό λείψανο Της Τιμίας και Αβθάρτου Χειρός Της Άγίας Μυροφόρου
και Ισαποστόλου Μαρίας Της Μαγδαληνής που φυλάσσεται
στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας Άγιου Όρους

**Ποιχογραφία Αἱας Παρασκευῆς 16^{ος} αἰώνας.
Ἐκκλησία Αἱας Βαρβάρας Περιστερώνα.)**

Το παρόν έντυπο Πεντάτρουλλη Ιούλιος 2025, εκδόθηκε με έξοδα της οικογένειας του μακαριστού **Χαράλαμπου Αναστασίου** που έφυγε από κοντά μας στις 27 Ιουνίου 2024 και το πρώτο ετήσιο μνημόσυνο του έγινε στις 22 Ιουνίου , καθώς και εις μνήμη της μητέρας αυτού **Ιωάννας Αναστασίου** της οποίας το μνημόσυνο θα τελεστεί στις 27 Ιουλίου . Θερμά ευχαριστούμε την οικογένεια για την προσφορά της. Παρόμοιες εισφορές για το περιοδικό μας γίνονται δεκτές και θα δημοσιεύονται.